

ת"פ 19256/10/12 - מדינת ישראל נגד מ' ש' ב'

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 19256-10-12 מדינת ישראל נ' ב'
בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
מ' ש' ב'

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד עדי כרמלי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. הנאשם הינו בנה של המתלוננת, ילידת 1930. בעת הרלוונטית לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת מסוכסכים בקשר לניהול משק מס' 64 במושב ***** שבו מצוי ביתה של המתלוננת (להלן - "הבית").
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין") ועבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
3. לפי המיוחס בכתב האישום המתוקן, ביום 28.6.11, סמוך לשעה 10:30, נודע לנאשם כי המתלוננת ביטלה פגישה עם עורך דינם. בנסיבות אלו נכנס לבית ותוך כדי צעקות החל לשבור חפצים שונים לרבות, כיסא המטבח, דלתות המקרר, עציצים ופינת האוכל. בהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלוננת בחדרה בכך שהכה אותה בכתפה באמצעות אגרופיו.
4. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי היה ויכוח בינו לבין המתלוננת במועד הרלוונטי. עם זאת טען, כי הנזק נגרם לרהיטים כאשר איבד את שיווי משקלו ונפל כתוצאה מבעיות אורתופדיות והשמנת יתר. הנאשם גם הודה כי נכנס לחדרה של המתלוננת, אולם טען כי לא תקף אותה ולא נגע בה.

טענות הצדדים

5. המחלוקת בתיק הינה עובדתית.

6. באת כוח התביעה טענה, כי יש להרשיע את הנאשם לפי גרסתה של גב' א' ש' (להלן - "א'") שהיא עדה אובייקטיבית ומהימנה. לפי גרסה זו, התפתח ויכוח בין הנאשם והמתלוננת שבמסגרתו שבר הנאשם חפצים במזיד ותקף את המתלוננת מקדימה באמצעות מכת אגרוף בכתפה. המתלוננת גם תיארה את הוויכוח ואת הנזק שגרם הנאשם בבית וכן מסרה כי הנאשם תקף אותה. המתלוננת אמנם ציינה כי הנאשם תקף אותה מאחור, אולם טבעי כי תתבלבל בעדותה לאור גילה והזמן שעבר מאז האירוע. לגרסה כי הנאשם תקף את המתלוננת והזיק לרכושה יש חיזוק בדברים שמסרה המתלוננת מיד לאחר האירוע, לבתה, גב' ש' מ' (להלן - "ש'") ויש לראות בהם, לטענת באת כוח התביעה, אמרת קרבן עבירה. ש' ואחות נוספת שהגיעה למקום, גב' ב' ו' (להלן - "ב'") תיארו את מצב הבית ואת מצבה הנפשי של המתלוננת. גם שוטר הסיוור שהגיע למקום תיאר את מצב הבית ומסר, כי המתלוננת ציינה שהנאשם תקף אותה אולם לאחר מכן חזרה בה ואמרה שאיננה רוצה להגיש תלונה נגד בנה.

7. עוד טענה, כי הנאשם הודה בעדותו בכך שהזיק לרכושה של אמו במזיד וחזר בו מטענתו, כי הנזק נגרם כתוצאה מנפילתו. הנאשם גם הודה כי איבד שליטה והיה בסערת רגשות וספק אם הוא בעצמו יודע מה עשה. יתר על כן, אין ליתן אמון בגרסתו של הנאשם שלא תקף את המתלוננת, וזאת לאחר שבחקירתו במשטרה, הכחיש את האירוע מכל וכל וניסה להרחיק עצמו ממנו. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי גם אין ליתן אמון בעדי ההגנה, מ' ו' ק' (להלן - "מ' ו'"), בהתאמה, משום שניכר כי ניסו למזער את חלקו של הנאשם באירוע ולהשחיר את פניה של המתלוננת.

8. בא כוח הנאשם טען, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם, כאשר קיימת סתירה מהותית בין התיאור שמסרה א', שלפיו הנאשם הכה את המתלוננת מקדימה, לבין התיאור שמסרה המתלוננת, שלפיו הנאשם הכה אותה מאחורה. גרסתה של א' גם איננה עולה בקנה אחד עם גרסתם של הנאשם, מ' ו', בדבר המיקומים של הנאשם והמתלוננת בזמן התקיפה. המתלוננת גם הכחישה כל אירוע של תקיפה בפני שוטר הסיוור שהגיע למקום. עוד טען, כי אין ליתן אמון בש', משום שהיא יוזמת התלונה ועדותה מגמתית כחלק מהסכסוך המשפחתי סביב הזכויות בבית. ש' גם לא לקחה את אמה לטיפול רפואי לאחר האירוע, הגם שהיא אחות במקצועה. יתר על כן, המתלוננת וש' הלכו לאירוע משפחתי מיד לאחר האירוע, והגישו תלונה רק למחרת, ויש בכך כדי להעיד, כי הנאשם כלל לא תקף את המתלוננת.

9. בא כוח הנאשם הוסיף וטען, כי יש ליתן אמון בעדותו של הנאשם. הנאשם אמנם הודה, בעדותו, באחריותו לנזקים בבית, אולם הנאשם לא נכנס לבית על מנת לגרום נזק ומכאן כי לא הוכח היסוד הנפשי הנדרש.

דין והכרעה

רקע עובדתי

10. סכסוך משפחתי בנוגע לניהול המשק והזכויות בבית עומד ברקע לאירועים נשוא כתב האישום. ביום 28.6.11 התפתח ויכוח שעניינו בפגישה הנוגעת לסכסוך, אשר נקבעה עם עורך דין לאותו היום. המתלוננת ביקשה לבטל את הפגישה, משום רצונה להשתתף במסיבת סיום של הנכד, ואילו הנאשם כעס על כך מאוד. בין הצדדים התפתח דין ודברים שגלש לאירועים נשוא כתב האישום. יוער, כי במהלך שמיעת הראיות נשמעו עדויות בשאלה אם המתלוננת התגרתה בנאשם קודם לאירועים נשוא כתב האישום, אולם לא מצאתי כי יש צורך להכריע בשאלה זו, כאשר אין מחלוקת כי היה ויכוח סוער בין השניים.

11. המתלוננת, בנותיה ש' וב', והנאשם, מעורבים כולם בסכסוך המדובר. התרשמתי במהלך שמיעת הראיות, כי מדובר בסכסוך כלכלי שהוביל למתח רב בתוך המשפחה, וניכר כי המעורבות הרגשית של כל בני המשפחה שהעידו לפני השפיעה על עדותם, מקשה עליהם וגורמת לסבל רב.
12. המתלוננת תיארה את האירוע כ"טרגדיה של החיים" ומסרה כי נגרם לה כאב נפשי קשה ביותר שאיננה מאחלת לאף הורה. המתלוננת גם לא רצתה להגיש תלונה, וש' היא שהזמינה את המשטרה. עם זאת, המתלוננת עמדה על כך שמסרה תלונה אמיתית ושכל דבריה אמת.
13. הנאשם היה נסער מאוד במהלך עדותו ותיאר את עוגמת הנפש הרבה שנגרמה לו כתוצאה מההליך הפלילי והצורך להתמודד מול האשמות מצדן של אמו ואחיותיו. הנאשם הודה, כי היה מאוד מתוח באותו יום כתוצאה מביטול הפגישה וכנראה התפרץ. הנאשם גם מסר כי הוא מצטער על כל מה שקרה. במהלך שמיעת הראיות הסתבר, כי הנאשם חווה אירועים לא פשוטים במהלך חייו, ובין היתר כאשר בנו נטל את חייו בשנת 2006.
14. שלושה עדים היו נוכחים במהלך כל האירוע: א', אשר שימשה באותה העת כעובדת משק בית אצל המתלוננת אחת לשבוע, המתלוננת והנאשם. בעוד שהנאשם והמתלוננת היו בסערת רגשות הן במהלך האירועים נשוא כתב האישום והן בעדותם, העדה האובייקטיבית היחידה לאירוע הינה א'. התרשמתי, כי מדובר בעדה נטולת פניות, אשר אין לה אינטרס כלשהו לטובת מי מהצדדים, והיא כבר איננה מועסקת אצל המתלוננת. העדה הביעה את חוסר נוחותה מהצורך להעיד במשפט נגד הנאשם והתרשמתי כי מדובר בתחושה כנה.
15. אין כבר מחלוקת, כי תוך כדי הוויכוח שבר הנאשם מספר חפצים בבית. אולם מתעוררת בהקשר זה השאלה האם שבר את החפצים במזיד. מחלוקת נוספת עניינה בשאלה אם הנאשם תקף את המתלוננת במהלך הוויכוח.
16. בשלב כלשהו הגיעו לבית מ' וי', שכניהם של המתלוננת והנאשם. מ' הגיע ראשון ואחריו הגיעה י'. ברי, כי הם לא היו נוכחים במהלך כל האירוע. לא מצאתי בסיס לטענת באת כוח התביעה, כי מדובר בעדים מגמתיים שאין ליתן בהם כל אמון. המדובר בשכנים המצויים בקשרי חברות הן עם המתלוננת והן עם הנאשם ואין להם נטייה מובנית לצד זה או אחר. המתלוננת ציינה את מעשיו של מ' לטובה וברכה מספר פעמים על מעורבותו באירוע. כך למשל מסרה, כי בזכותו היא יכולה לעמוד ולהעיד בבית המשפט וכי הציל אותה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 15). כן תיארה את העזרה הרבה שהושיט באותו היום (**שם**, בעמ' 16 - 17). המתלוננת גם אמרה שהיא אוהבת אותו (**שם**, בעמ' 21). יתר על כן, מ' התבקש להשתתף באותו היום בפגישה של המתלוננת והנאשם אצל עורך הדין כצד ניטרלי שמרגיע את הרוחות, ומכאן כי שני הצדדים סמכו עליו.
17. מיד לאחר תום האירועים הגיעו לבית גם בנותיה של המתלוננת, ש' וב'. הגם שלא היו נוכחות באירועים נשוא כתב האישום, מסרו תיאור של מצב הבית ומצבה הטרומתי של המתלוננת, אשר ספרה להן אודות האירועים. ש' היא שהעיקה את המשטרה, לאחר שאמה סירבה לעשות כן.

עבירה של היזק לרכוש במזיד

18. האם הוכח כי הנאשם ביצע עבירה של היזק לרכוש במזיד?
19. למעשה, אין מחלוקת של ממש כי הנאשם שבר חפצים רבים בבית:

- א. א' מסרה בעדותה, כי הנאשם התעצבן משום שהמתלוננת בטלה את הפגישה עם עורך הדין, נתן מכות למספר חפצים ושבר אותם, ובכלל זה, שולחן המטבח, הטלוויזיה, ויטרינה בסלון, פינת אוכל וכן משך את דלת המקרר ונפלו המדפים. כתוצאה מהשברים נגרמו לנאשם חתכים ביד ומ' הביא לו נייר סופג (**שם**, בעמ' 9 - 10). לאחר מכן, א' ניקתה את הבית מכל השברים ומ' עזר לה להרים את הויטרינה (**שם**, בעמ' 12);
- ב. המתלוננת מסרה בעדותה, כי הנאשם נכנס לבית והחל לצרוח ושבר "מה שבא לו", ובכלל זה, דלתות של מזנון ודברים שהיו בתוך המזנון, שולחן במטבח, ומקרר (**שם**, בעמ' 14 - 15);
- ג. הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את האירוע בכללותו. מסר כי לא היה ויכוח ואינו יודע במה מדובר. עוד אמר כי אינו יודע דבר אודות שבירת חפצים בביתו של אמו וכי ייתכן שהפצע בידו הינו כתוצאה ממכה שקיבל ברפת (**ת/1**). בעדותו, לעומת זאת, הודה כי איבד שליטה באותו היום, התפרץ ו"הפך דברים" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 28, ש' 28). לדבריו, פחד במשטרה ואינו רגיל במעמדים כאלו ולכן לא מסר דבר בחקירתו (**שם**, בעמ' 29 - 30). הנאשם גם הודה שגרם נזק בבית (**שם**, בעמ' 31, ש' 5). כאשר נשאל אם שבר ויטרינות, כיסא, פינת אוכל ומקרר אמר: "כל מה שאת אומרת גם אם אני לא יודע בדיוק במאה אחוז קרה..." (**שם**, בעמ' 34, ש' 29). הנאשם גם הודה שכל מה שהמתלוננת מסרה לגבי שבירת החפצים והנזקים בבית הינו נכון (**שם**, בעמ' 37, ש' 23);
- ד. מ' מסר בחקירתו, כי ראה את הנאשם צועק על המתלוננת ודופק על דלת הזכוכית של הסלון וכתוצאה מכך הזכוכית נשברה וידו נפצעה. עוד ציין כי הנאשם נשען על מזנון הזכוכית ושבר אותו וחפצים שהיו בתוכו. הנאשם גם דפק ידיו על הקירות ועל דלת הזכוכית של חדר השינה, שגם היא נשברה (**ת/5**). בעדותו חזר על דברים אלו (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 40 - 42);
- ה. י' מסרה במשטרה, כי הגיעה לבית לאחר בעלה, מ'. לדבריה, הנאשם נתן מכה "בלי כוונה" לדלת החדר של המתלוננת וכתוצאה מכך הדלת התנפצה (**ת/6**). בעדותה מסרה י', כי ייתכן שדברים נוספים נשברו בבית כאשר הנאשם הסתובב אולם הוא לא שבר את החפצים בכוונה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 52 - 53). עם זאת, י' לא היתה ברוב האירוע בבית;
- ו. מספר עדים ראו גם נזקים לאחר מעשה. מ' מסר שכאשר נכנס לבית ראה טלוויזיה על הרצפה וכמה כיסאות נפולים (**ת/5**); ש' הגיעה למקום וראתה בכניסה פח גדול מלא זכוכיות ושברים של שידה או ארון עץ. בבית ראתה שתי דלתות שבורות (**ת/2; פרוטוקול הדין**, בעמ' 4); ב' הגיעה למקום לאחר שש' התקשרה אליה. לדבריה, ראתה בכניסה כיסאות שבורים, ויטרינה מרוסקת והכל שבור, אולם הבית עצמו כבר היה מסודר לאחר שהמנקה ניקתה אותו (**שם**, בעמ' 22); גם השוטר אלי פרג' ראה כי הזכוכית של דלת חדר השינה ודלת הסלון מנופצים וכן ראה ארון מפורק בכניסה לבית (**נ/1; פרוטוקול הדין**, בעמ' 23 - 24). גם הוצגו ראיות ועדויות לענין פציעת הנאשם באירוע כתוצאה משבירת זכוכית.
20. מכאן, כי הראיות והעדויות בכללותן מלמדות, כי הנאשם שבר חפצים בבית, לרבות שולחן המטבח, הטלוויזיה, ויטרינה בסלון, פינת אוכל, מדפים של המקרר ושתי דלתות. הנאשם לא אמר אמת לענין זה במשטרה. טענתו של בא כוח הנאשם בסיכומיו, כי לא הוכח היסוד הנפשי משום שהנאשם לא הגיע לבית במטרה לשבור חפצים, הינה תמוהה ביותר. סעיף 452 לחוק העונשין דורש יסוד נפשי של "מזיד". די בהוכחת אדישות או פיזיות לגרימת הנזק ואין צורך ביסוד נפשי של כוונה תחילה (יעקב קדמי **על סדר הדין הפלילי - חלק ראשון** (מהדורה חדשה, תשע"ב), חלק ראשון,

עמ' 180). ייתכן כי אחד או שניים מהחפצים נשבר בשגגה, אולם מרוב רובן של העדויות והראיות, לרבות עדותו של הנאשם עצמו, עולה כי הנאשם שבר את רוב החפצים במזיד תוך איבוד שליטה. מכאן, כי הוכח היסוד הנפשי הנדרש.

עבירה של תקיפה

21. האם תקף הנאשם את המתלוננת?

22. להבדיל מהנזק שגרם הנאשם לחפצים בבית, קיימת מחלוקת עובדתית של ממש באשר לאירוע התקיפה. א' והמתלוננת מוסרות כי הנאשם תקף את המתלוננת, אולם כל אחת מוסרת תיאור שונה של האירוע. הנאשם מכחיש מכל וכל את אירוע התקיפה. גם עדי ההגנה, מ' ו' מכחישים כי הנאשם תקף את המתלוננת. אפרט את גרסאות העדים לענין זה ואת הערכת מהימנותם.

23. א' מסרה בעדותה, כי לאחר שבירת החפצים, המתלוננת נכנסה לחדרה והנאשם התקרב אליה ונתן לה מכה בכתף. א' הדגימה מכת אגרוף בכתף, כאשר הנאשם והמתלוננת עומדים זה מול זה. א' הסבירה כי עמדה בין הנאשם והמתלוננת בפתח הדלת, אולם הנאשם הצליח להושיט את ידו, להגיע למתלוננת ולתת לה מכה, כאמור. לאחר מכן המתלוננת נכנסה לחדרה, וא' עמדה בפתח על מנת שהנאשם לא ייכנס. השכן (הכוונה למ' - א.פ.) הגיע, תפס אותו וביקש ממנו להירגע. באותו זמן, היא הוציאה את המתלוננת מהבית ויצאה יחד עמה, כאשר השכן נעל את הנאשם בתוך הבית ונותר עמו בפנים (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 10 - 11). א' עמדה על כך כי הנאשם עמד מול המתלוננת ותקף אותה מקדימה וכי לא היה מאחוריה בשלב כלשהו של האירוע (**שם**, פרוטוקול הדין מיום 7.12.14, בעמ' 1). א' גם אישרה כי היא ו' סייעו למתלוננת על מנת להוציאה מהבית. לטענתה, היא תפסה בידה של המתלוננת על מנת להוציאה מהבית ולא דחפה אותה (**שם**, בעמ' 2).

24. מגרסתה של א' עולה, אפוא, כי הנאשם תקף את המתלוננת כאשר הוא עומד מולה וא' ביניהם. התקיפה אירעה בפתח חדרה של המתלוננת. גרסתה של א' הינה עקבית והגיונית ולא מצאתי כל סתירה בדבריה. גם לא מצאתי כל טעם מדוע תעליל על הנאשם, כאשר מדובר בעדה אובייקטיבית, שאין לה כל אינטרס לטובת מי מהצדדים.

25. המתלוננת מסרה מספר גרסאות לענין אירוע התקיפה.

26. את גרסתה הראשונה מסרה לבתה, ש'. לפי עדותה של ש', כאשר הגיעה לבית בסמוך לאחר האירוע, מסרה לה המתלוננת, כי הנאשם נתן לה שני אגרופים בכתף (**ת/2; פרוטוקול הדין**, בעמ' 4). לעומת זאת, ב', בתה הנוספת של המתלוננת, ציינה כי המתלוננת מסרה לה שהנאשם ניסה לתקוף אותה (**שם**, בעמ' 22).

27. מדו"ח הפעולה של השוטר פרג' עולה, כי המשטרה הגיעה לבית עקב דיווח כי הנאשם נתן שני אגרופים למתלוננת. עם זאת, המתלוננת מסרה לו כי איננה מעוניינת בהגשת תלונה והנאשם לא תקף אותה (**נ/1**). בעדותו מסר השוטר פרג', כי המתלוננת הודתה בפניו כי הנאשם נתן לה שני אגרופים, אולם "כנראה שלא רצתה להגיש תלונה ולכן חזרה בה" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 24). השוטר פרג' מסר כי הוא זוכר שהמתלוננת הודתה בפניו כי הנאשם תקף אותה, למרות שלא רשם את הדברים בדו"ח. דברים אלו תמוהים, כאשר העד מעיד למעלה משלוש שנים לאחר האירוע ומוסיף מזכרוננו.

28. המתלוננת הסבירה בעדותה, כי לא היה לה ענין בהגשת תלונה נגד הנאשם וזאת משום שרצתה לצאת למסיבה של הנכד ולא רצתה להפיל את הנאשם, ומטעם זה הגנה עליו. עם זאת הדגישה כי תלונתה הינה אמיתית (**שם**, בעמ' 17 ו-19).

29. בחקירתה הראשית מסרה המתלוננת, כי הנאשם נתן לה שני אגרופים, אגרוף אחד בכל כתף, בזמן שמ' החזיק אותו. עוד ציינה, כי מ' ביקש ממנה לצאת מהבית והיא סירבה לצאת. בחקירתה הנגדית נשאלה בדבר גרסתה של א' לפיה הותקפה מקדימה ואמרה כי לא ראתה את הידיים של הנאשם מאחור, אולם את הכאב הרגישה זמן רב. עוד אמרה בהקשר זה "לא ראיתי, מ' יגיד לך". לדבריה, האירוע אירע בין פינת האוכל למסדרון, כאשר את המכה הרגישה מאחורי הגב (**שם**, בעמ' 18 - 19). עוד הוסיפה, כי באותו שלב מ' תפס את הנאשם כדי להגן עליה, הציל את חייה, וביקש מא' שתוציא אותה החוצה. לאחר מכן, הגיעה גם א' למקום (**שם**, בעמ' 21).
30. המתלוננת לא פנתה לקבלת טיפול רפואי לאחר האירוע. ש', שהיא אחות במקצועה, לא ידעה להסביר מדוע לא לקחה אותה לקבלת טיפול רפואי (**שם**, בעמ' 6).
31. אין לי ספק כי בזכרונה של המתלוננת נחרת האירוע ביום 28.6.11 כאירוע טראומתי שבמסגרתו הנאשם השתולל בבית, שבר חפצים והכה אותה. גם לא מצאתי כל טעם מדוע תעליל המתלוננת על הנאשם, כאשר כלל לא רצתה להגיש את התלונה נגדו. ניכר גם מעדותה, כי אין למתלוננת כל רצון להרע לנאשם. עם זאת, מצאתי קושי לאמץ את גרסתה של המתלוננת, כאשר גרסה זו סותרת הן את עדותה של א' והן את עדותו של מ'. בעוד שהמתלוננת עמדה על כך שהנאשם נתן לה שתי מכות מאחורה בין פינת האוכל למסדרון, א' מסרה, כאמור, כי הנאשם הכה את המתלוננת מקדימה בפתח חדרה. המדובר בתיאור של שני שלבים שונים באירוע. א' גם עמדה על כך כי היתה כל הזמן עם המתלוננת וכי עמדה בינה לבין הנאשם. יתר על כן, בעוד שהמתלוננת מסרה כי מ' ראה את האלימות מצדו של הנאשם, מ' מכחיש זאת מכל וכל, כפי שיפורט להלן.
32. גם בעדויות בנותיה של המתלוננת, ש' וב', אין די כדי לשכנעני שיש לאמץ את גרסתה של המתלוננת. הבנות לא היו במהלך האירוע, אולם המתלוננת סיפרה להם אודותיו לאחר שהגיעו לבית. ש' וב' גם סיפרו אודות מצבה הנסער של אימן כאשר הגיעו לבית. עם זאת, ש' מסרה גרסה שונה מזו של ב' בדבר תיאור האירוע. בעוד שש' תיארה, כי המתלוננת מסרה לה כי הנאשם נתן לה שתי מכות, ב' תיארה נסיון תקיפה. מכאן, שלא ניתן לייחס משקל של ממש גם לדברים שש' וב' שמעו מפיה של המתלוננת. ממילא אין צורך להכריע אם מדובר באמרת קרבן עבירה. עם זאת, ברי כי ניתן להתרשם, גם מעדויות הבנות, כי המתלוננת חוותה אירוע טראומתי ואין לי כל ספק בכך.
33. עתה לגרסתו של הנאשם. כאמור, בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם את האירוע מכל וכל. הנאשם גם מסר שאינו יודע דבר אודות תקיפת אמו (**ת/1**). בעדותו, לעומת זאת, הודה הנאשם כי התפרץ באותו היום, אולם הדגיש כי לא הרים יד על המתלוננת. לענין זה אמר, למשל: "יש דברים שיש חומה ואין סיכוי שזה יקרה". לדבריו, אין סיכוי שירים עליה יד משום שהיא אמו (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 30).
34. אכן ניכר, כי הנאשם מאמין באמת ובתמים כי לא ייתכן שהיכה את אמו. עם זאת, הנאשם ציין מספר פעמים במהלך עדותו, כי איבד שליטה והיה בסערת רגשות גדולה. ניכר גם כי אינו זוכר במדויק מה אירע במהלך האירוע. הנאשם לא ידע לתאר את סדר האירועים ומסר מספר פעמים כי ייתכן שהדברים שמתארת התובעת הינם נכונים. מכאן מסקנתי, כי סביר להניח שהנאשם אינו זוכר את אירוע התקיפה ולמעשה מכחיש אותו גם כלפי עצמו. יתר על כן, במשטרה לא מסר הנאשם גרסה כלשהי והכחיש את האירועים מכל וכל. אמנם, אין לי ספק כי תגובתו של הנאשם בחקירתו נבעה, בין היתר, מהלחץ שחש כאשר אין הוא רגיל באירועים מהסוג הנדון. עם זאת, כאשר אני מצרפת בין הנתונים - ההכחשה של האירוע מכל וכל בחקירתו במשטרה, סערת הרגשות שבה היה, הן באירוע והן במהלך עדותו - גם אין באפשרותי לייחס משקל של ממש לגרסה שמסר לראשונה בעדותו בבית המשפט.
35. כמפורט לעיל, שני עדי הגנה העידו מטעמו של הנאשם, השכנים, מ' וי'.
36. בחקירתו במשטרה מסר מ' כי לאחר שהנאשם שבר חפצים בבית, י' וא' ניסו להוציא את המתלוננת מהבית

והיא התנגדה והתגררה בנאשם. לדבריו, הנאשם לא תקף את המתלוננת ולא נגע בה כלל. עם זאת, לא ראה מה אירע כאשר הנאשם נכנס לבית ובמשך "דקה וחצי" עד שהגיע למקום (ת/5). בעדותו מסר מ' שכאשר הגיע לבית, הנאשם והמתלוננת התווכחו בפתח הבית. הנאשם צעק והמתלוננת אמרה "שאלוהים ישלם לך". הנאשם שבר דברים בבית והוא ביקש מ' ומא' להוציא את המתלוננת. המתלוננת ניגשה לכיוון חדרה והיה צורך להוציאה בכוח. לדבריו, היה כל הזמן צמוד לנאשם וא' עמדה בין המתלוננת לבין הנאשם (פרוטוקול הדיון, בעמ' 49 - 50).

37. כאן המקום לציין, כי התיאור שמסר מ', שלפיו בעת שהמתלוננת עמדה בפתח חדרה, הנאשם עמד מולה וא' ביניהם, תואם את תיאורה של א' בדבר מיקומם של המעורבים.

38. כאמור, המתלוננת מסרה מספר פעמים כי מ' היה באירוע והוא הגן עליה. גם ש' ציינה, כי המתלוננת סיפרה לה שמ' הגן עליה מפני הנאשם. מכאן, כי לא מצאתי שאין ליתן אמון בעדותו של מ' וגם לא השתכנעתי כי מ' מוטה נגד המתלוננת. עם זאת, מ' לא היה באירוע מתחילתו. ייתכן גם שלא ראה כל תנועה ותנועה מתנועותיו של הנאשם, והרי מדובר באירוע סוער, שבו הפיל הנאשם חפצים רבים והיתה תנועה והמולה רבה בבית.

39. י', אשר הגיעה כאמור לבית לאחר מ', גם לא ראתה את הנאשם מכה את המתלוננת. בעדותה מסרה, כי היה צורך להוציא את המתלוננת בכוח מהבית, כאשר המתלוננת סירבה לצאת. היא וא' משכו אותה בכתפיים מאחורה. עוד ציינה, כי מ' תפס לנאשם את היד ועמד מאחוריו (פרוטוקול הדיון, בעמ' 52 - 54).

40. נכון אמנם כי ניכר ש' מנסה לגונן על הנאשם. עם זאת, מכיוון ש' הגיעה לבית לאחר מ' ולא ראתה את רוב האירוע, אין אני מוצאת כי עדותה תורמת תרומה של ממש להסקת המסקנות בתיק.

41. לאחר בחינה של הראיות בכללותן, הגעתי למסקנה, כי די בעדותה של א' על מנת לשכנעני, כי הנאשם תקף את המתלוננת. אמנם, התיאור שמסרה א' בדבר פרטי התקיפה אינו עולה בקנה אחד עם התיאור שמסרה המתלוננת, אולם אין בכך כדי לפגום במהימנותה של א'. המדובר, כאמור, בעדה אובייקטיבית, שהיתה נוכחת במהלך כל האירוע, ולא נמצאה כל סתירה בגרסתה. לעומת זאת, המתלוננת היתה נסערת מאוד וייתכן כי במהלך עדותה - למעלה משלוש שנים לאחר האירוע - בלבלה בין התקיפה מצדו של הנאשם לבין דחיפתה החוצה על ידי י'. למעשה, כל יתר העדים שהיו במקום, א', מ' וי', אישרו כי בסוף האירוע, דחפו או משכו את המתלוננת החוצה. מכאן, כי יש יסוד לסברה כי זהו אירוע התקיפה שתיארה המתלוננת. יתר על כן, גם לא מצאתי כי יש בעדותם של מ' וי' כדי לפגוע במהימנותה של א'. שני העדים לא היו באירוע מתחילתו, ומכאן שאין ביכולתם לדעת אם הנאשם תקף את המתלוננת בהיעדרם. יתר על כן, במהלך האירוע הסוער, ייתכן כי לא שמו לב לכל מעשה ומעשה של הנאשם. ייתכן כי הנאשם מאמין כי לא תקף את אמו, אולם לא די בכך. הנאשם הכחיש את האירוע מכל וכל בחקירתו, כאשר הוכח בסופו של דבר שגרם נזק של ממש לחפצים רבים בבית. הנאשם היה נסער מאוד במהלך האירוע וגם בעת עדותו. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש ליתן משקל של ממש לעדותו של הנאשם.

42. מכאן, כי השתכנעתי שהנאשם נתן למתלוננת מכה בכתף בפתח חדרה, וזאת בהתאם לגרסתה של א'.

סוף דבר

43. ליבי אל המשפחה בכללותה, אשר נאלצה לעבור אירוע טראומתי בעקבות ויכוח שהתפתח בין המתלוננת והנאשם. לא השתכנעתי גם כי היתה כוונה מראש של הנאשם לגרום נזק או לפגוע באמו, אלא שמדובר היה בהתפרצות רגעית של הנאשם שהביאה אותו לגרימת נזקים לרכוש ולתקיפה של אמו. עם זאת, אין די בכך כדי להוביל לזיכוי, משום שהוכח כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו.

44. התביעה הוכיחה מעבר לספק סביר, כי הנאשם שבר במזיד רכוש בבית, ובכלל זה שולחן המטבח, הטלוויזיה, ויטרינה בסלון, פינת אוכל, מדפים של המקרר ושתי דלתות. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

45. התביעה הוכיחה מעבר לספק סביר, כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שנתן לה מכה אחת בכתף. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ז' אייר תשע"ה, 26/04/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

החלטה

טיעון לעונש ידחה ליום 10.5.15 שעה 11:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

**ניתנה והודעה היום ז' אייר תשע"ה,
26/04/2015 במעמד הנוכחים.
אפרת פינק , שופטת**

קלדנית/יפה

הוקלדעלידיפהמדהלה